

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **P. M. (obecnie B.)**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 maja 2024 r.

z urzędu, kwestii wznowienia postępowania o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2021 r., IV KO 92/21, o oddaleniu wniosku obrońcy o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa 9/17,

**postanowił:**

- 1. na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wznowić z urzędu postępowanie Sądu Najwyższego prowadzone w sprawie IV KO 92/21, o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa 9/17;**
- 2. uchylić postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2021 r., IV KO 92/21, o oddaleniu wniosku obrońcy skazanego P. M. (obecnie B. ) o wznowienie postępowania i wnioszek obrońcy wymienionego wyżej skazanego z dnia 26 lipca 2021 r. przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu Izbie Karnej w postępowaniu o wznowienie postępowania;**

### **3. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania o wznowienie postępowania.**

Tomasz Artymiuk    Andrzej Tomczyk    Marek Pietruszyński

## **UZASADNIENIE**

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2021 r., IV KO 92/21, Sąd Najwyższy oddalił wniosek obrońcy P. M. (obecnie B. ) o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa 9/17, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 3 listopada 2016 r., sygn. akt IV K 241/15, którymi to orzeczeniami P. M. (obecnie B. ) skazany został za przestępstwo z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. na karę dożywotniego pozbawienia wolności.

W dniu 12 kwietnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońcy skazanego P. B. (dawniej M. ) zatytułowane „Wniosek o wznowienie z urzędu, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., postępowania o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa 9/17, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 3 listopada 2016 r., sygn. akt IV K 241/15”. Treść powyższego pisma, w tym jego uzasadnienie, wskazuje, że przedmiotem sygnalizacji o jakiej mowa w art. 9 § 2 k.p.k., jest postępowanie o wznowienie postępowania zakończone powołanym wyżej postanowieniem Sądu Najwyższego, a jego merytoryczną podstawę stanowi okoliczność orzekania w tej sprawie na etapie postępowania zainicjowanego wnioskiem obrońcy z dnia 26 lipca 2021 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) sędziów Marka Motuka, Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka powołanych przez Prezydenta RP na urzędy sędziów Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3). Zdaniem obrońcy, wskazana wyżej okoliczność stanowi, zgodnie z pkt. 1 uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-

4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., co stosownie do treści art. 542 § 3 k.p.k. powinno skutkować wznowieniem z urzędu postępowania o wznowienie postępowania. Jednocześnie autorka wniosku odwołała się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2023 r., II KO 73/22, w którym uznano, że postanowienie Sądu Najwyższego oddalające jako oczywiście bezzasadne kasacje obrońców skazanych, z uwagi na udział w składzie tego Sądu sędziego Marka Siwka, jest dotknięte uchybieniem w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazała również na okoliczność powołania sędziego Marka Siwka na urząd sędziego Sądu Najwyższego do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, która to Izba – w świetle wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz) w Strasburgu z dnia 8 listopada 2021 r., w sprawie Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce (skargi nr 49868/18 i 57511/19) – nie posiadała i nie posiada atrybutu „sądu”, który jest zgodny z prawem w rozumieniu art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKPC). W jej ocenie przeniesienie sędziego Marka Siwka do Izby Karnej Sądu Najwyższego tej pierwotnej wady jego powołania nie konwalidowało. W dniu 13 maja 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło też pismo P. B. (dawniej M. ), w którym popierając wniosek swojego obrońcy skazany podniósł, że bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. dotyczy również wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach orzekającego w jego sprawie, w którego składzie brała udział K. M. , sędzia Sądu Okręgowego delegowana do Sądu Apelacyjnego.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zawarta w piśmie obrońcy skazanego P. B. (dawniej M. ) sygnalizacja o jakiej mowa w art. 9 § 2 k.p.k., skutkowałą wznowieniem z urzędu postępowania o wznowienie postępowania zainicjowanego pierwotnym wnioskiem strony.

1. Co do wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Rację przyznać należy niewątpliwie autorce sygnalizacji, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na

wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3 – dalej w tekście „ustawa o KRS z 2017 r.”). Tego rodzaju wykładnia przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. dokonana została przez Sąd Najwyższy w pkt. 1 powołanej w piśmie obrońcy uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20. Jak to trafnie wywiedziono w szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego wydanych po zapadnięciu tej uchwały, zachowała ona moc obowiązującą, wiążąc wszystkie składy Sądu Najwyższego [art. 87 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. 2023.1093 – dalej w tekście u.S.N.)], a poglądu tego nie może zmienić fakt wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 [zob. w tym przedmiocie postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41; z dnia 29 września 2021, V KZ 47/21 i z dnia 21 stycznia 2022 r., III CO 6/22; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, OSNPIUS 2022, nr 10, poz. 95 i uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), a wreszcie najnowsze orzecznictwo w tzw. sprawach testowych (art. 29 § 5 u.S.N.): postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2023 r., II KB 10/22 i z dnia 13 kwietnia 2023 r., III CB 6/23]. Podobnie, co do braku skutku prawnego tak jak wskazany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego, ocenić należy te – zapadłe po podjęciu uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r. – orzeczenia Sądu Najwyższego, w którego składach zasiadali sędziowie powołani w oparciu o przepisy ustawy o KRS z 2017 r., jako dotknięte wadą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo z art. 379 pkt 4 k.p.c., a także inne wyroki Trybunału Konstytucyjnego, czy też dokonywane sukcesywnie zmiany u.S.N., mające na celu wyłącznie zablokowanie orzecznictwa TSUE oraz ETPCz w zakresie dokonanych przez te organy międzynarodowe interpretacji wiążących Polskę norm traktatowych. Przeprowadzoną przez Sąd Najwyższy, w powołanych na wstępie orzeczeniach, wykładnię przepisów Kodeksu postępowania karnego oraz ustawy o Sądzie Najwyższym, w powiązaniu z wykładnią przepisów konwencyjnych dokonaną przez międzynarodowe Trybunały, ten skład Sądu

Najwyższego w całej rozciągłości podziela i do niej się w tym miejscu odwołuje, uznając ją za własną.

Oczywiste tym samym jest, że wydane przez Sąd Najwyższy – w składzie z udziałem sędziów Marka Motuka, Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka – orzeczenie dotknięte jest, z uwagi na tryb powołania wyżej wymienionych na urzędy sędziów Sądu Najwyższego, bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Pogląd ten, w przypadku sędziów Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka wzmacniają wyroki ETPCz z dnia 8 listopada 2021 r., sprawa Dolińska – Ficek i Ozimek przeciwko Polsce (skargi nr 49868/19 i 57511/19) oraz z dnia 23 listopada 2023 r., Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21), w których Trybunał ten stwierdził m.in., że nieprawidłowości w procesie nominacji sędziów do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (a sędziami powołanymi do tej komórki organizacyjnej Sądu Najwyższego byli pierwotnie obaj wyżej wymienieni) naruszyły legitymację tej Izby w takim stopniu, że w następstwie z natury wadliwej procedury nominacji sędziów, nie posiadała ona i nadal nie posiada atrybutów "sądu", który jest "zgodny z prawem" w rozumieniu art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Sama istota przedmiotowego prawa została zatem naruszona (pkt 353) i w świetle powyższego oraz uwzględniając swoją ogólną ocenę w ramach trzystopniowego testu przedstawionego w uzasadnieniu swojego wyroku, Trybunał stwierdził, że Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, która rozpatrywała sprawy skarżących, nie była "sądem ustanowionym ustawą" (pkt 354). Pomimo przeniesienia – decyzją osoby pełniącej funkcję Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego – sędziów Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka do orzekania w Izbie Karnej Sądu Najwyższego, powołane wyżej zapatrywania ETPCz w odniesieniu także do tych osób oraz składów Sądu Najwyższego z ich udziałem pozostają aktualne co do orzeczeń zapadłych w innej Izbie. Jest oczywiste, że skoro sędziowie Ci, zasiadający w składach orzeczniczych Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych uczestniczyli w wydaniu rozstrzygnięć, które okazały się nie być orzeczeniami sądu w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC, to fakt, iż na mocy decyzji administracyjnej zaczęli orzekać w innej jednostce – tj. w Izbie Karnej Sądu Najwyższego – nie zmienia tej konstatacji, która wynika z przywołanego orzeczenia

ETPCz; dalej ich status jest taki sam, a wady w procesie powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego są takiej natury, jak wywiedziono to w powołanym wyroku ETPCz. Co więcej, pierwotna wadliwość powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego nie mogła być również w drodze wtórnych, mających charakter techniczny zabiegów, konwalidowana. Skutek taki (konwalidacja) mógłby zostać osiągnięty wyłącznie poprzez przeprowadzenie prawidłowej procedury powołania i to powołania do prawidłowo ukształtowanego sądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 1 marca 2024 r., II KK 493/22; z dnia 7 marca 2024 r., IV KK 571/23; z dnia 16 kwietnia 2024 r., II KO 15/24).

2. Co do dopuszczalności wznowienia postępowania o wznowienie postępowania.

Zarówno w piśmiennictwie jak i w orzecznictwie wyrażany był w przeszłości pogląd, że nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony lub o braku podstaw do wznowienia *ex officio* (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10, OSNKW 2010, z. 8, poz. 73; z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 99/10; z dnia 9 lipca 2013 r., IIKO 17/13). W tym też kierunku pośrednio (rozważana była bowiem kwestia możliwości wznowienia postępowania kasacyjnego) wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 2023 r., I KZP 17/22 (OSNK 2023, z. 4, poz. 20), rozpoznając zagadnienie prawne przedstawione postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2022 r., III KO 15/22.

Była to więc linia orzecznicza dominująca, ale niejednolita. Zapadały w tym samym czasie orzeczenia dopuszczające wznowienie postępowania o wznowienie postępowania z urzędu.

I tak, w postanowieniu z dnia 18 marca 2010 r., III KO 96/09, Sąd Najwyższy wznowił z urzędu postępowanie w sprawie o wznowienie postępowania zakończonej postanowieniem sądu apelacyjnego, a to z uwagi na udział w składzie tego Sądu rozpoznającego wniosek o wznowienie postępowania, sędziego polegającego wyłączeniu z mocy prawa (art. 40 § 3 k.p.k.), stwierdzając, że w sprawie ujawniła się bezwzględna przyczyna odwoławcza wymieniona w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

Podobnie, a więc w oparciu o przepis art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., rozstrzygnął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 marca 2013 r., II KO 13/13, z uwagi na udział w składzie orzekającym sądu apelacyjnego oddalającego wniosek obrońcy o wznowienie postępowania, sędziego podlegającego wyłączeniu na podstawie art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k.

Wreszcie, postanowieniem z dnia 24 lutego 2021 r., II KO 4/21, wznowiono postępowanie w sprawie zakończonej postanowieniem sądu apelacyjnego o oddaleniu wniosku o wznowienie. W tym wypadku podstawę wznowienia stanowił przepis art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., bowiem orzeczenie sądu apelacyjnego wydane zostało z naruszeniem dyspozycji art. 544 § 2 k.p.k. (w drugiej instancji wyrok wydany został przez sąd apelacyjny w związku z czym sądem właściwym do rozstrzygnięcia co do wniosku o wznowienie był Sąd Najwyższy).

Kwestia dopuszczalności wznowienia postępowania o wznowienie postępowania znalazła się również w polu widzenia Sądu Najwyższego w sprawie zakończonej postanowieniem z dnia 14 czerwca 2023 r., II KO 73/22, powołanym w obecnej sygnalizacji obrońcy P. B. . W orzeczeniu tym, dotyczącym – tak jak w zagadnieniu prawnym rozstrzyganym powołanym wyżej postanowieniu z dnia 23 marca 2023 r., I KZP 17/22 – w pierwszym rzędzie możliwości wznowienia postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy dokonując interpretacji pojęcia „postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem”, o którym mowa w art. 540 § 1 k.p.k. uznał, że w tej formule mieści się także postępowanie, w którym wydano postanowienie o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania oraz postanowienie o oddaleniu kasacji, są to bowiem orzeczenia kończące postępowanie sądowe – odpowiednio: co do wznowienia postępowania oraz kasacji.

Sąd Najwyższy w tym składzie, uwzględniając przekonującą argumentację zawartą w uzasadnieniu tego orzeczenia, a opartą o wszystkie metody wykładni, pogląd o możliwości wznowienia postępowania o wznowienia postępowania w oparciu o podstawy wznowieniowe określone w art. 540 § 1 pkt 1, § 2 i 3 k.p.k. oraz w art. 542 § 3 k.p.k. w całej rozciągłości akceptuje. Stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 czerwca 2023 r. zostało również zaakceptowane w szeregu kolejnych orzeczeń (por. postanowienia: z dnia 14

czerwca 2023 r., III KO 43/23; z dnia 21 czerwca 2023 r., V KO 15/22 i V KO 30/22; z dnia 27 czerwca 2023 r., III KO 84/21; z dnia 18 października 2023 r., I KO 33/23; z dnia 6 listopada 2023 r., I KO 56/23; z dnia 24 stycznia 2024 r., III KO 117/23; z dnia 19 marca 2024 r., II KO 18/24; z dnia 26 marca 2024 r., II KO 54/23; z dnia 16 kwietnia 2024 r., II KO 15/24, II KO 20/24 i II KO 26/24). Jednoznacznego wyniku przeprowadzonej w tych orzeczeniach wykładni nie mogły zmienić zapadłe w tym okresie jednostkowe orzeczenia wyrażające pogląd przeciwny (postanowienia: z dnia 2 sierpnia 2023 r., I KZ 10/23 oraz z dnia 28 marca 2024 r., I KO 52/23).

Po pierwsze, brak w nich wykładni powołanych wyżej przepisów rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, która podważyłaby interpretację tych przepisów dokonaną we wskazanych wcześniej postanowieniach Sądu Najwyższego wydanych od dnia 14 czerwca 2023 r.

Po drugie, z uwagi na ukształtowanie składów orzekających w tych dwóch ostatnio wskazanych sprawach, wydane orzeczenia – o czym była mowa już wcześniej – dotknięte są uchybieniem w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (pkt 1 uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22).

Reasumując, uznać należało, że jest dopuszczalne wznowienie postępowania z urzędu w sprawie zakończonej postanowieniem sądu oddalającym wnioski o wznowienie postępowania lub stwierdzającym brak podstaw do wznowienia postępowania *ex officio*, w sytuacji ujawnienia się w tym postępowaniu o wznowienie postępowania jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., oczywiście z zastrzeżeniem, że wznowienie takie jedynie z powodów określonych w art. 439 § 1 pkt 9-11 k.p.k. może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego (art. 542 § 3 *in fine* k.p.k.).

3. Co do możliwości wznowienia postępowania o wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Najwyższego.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że nie można wyłączyć stosowania gwarancji z art. 6 ust. 1 EKPC z etapu postępowań, które toczą się już po uprawomocnieniu się orzeczenia o skazaniu oskarżonego. Nie rozwijając tej kwestii, wypada jedynie odesłać do uzasadnienia postanowienia Sądu

Najwyższego w sprawie I KZ 29/21 i wyroku ETPCz (Wielka Izba) z dnia 11 lipca 2017 r., Moreira Ferreira przeciwko Portugalii (skarga nr 19867/12), gdzie stwierdzono, że art. 6 Konwencji znajduje zastosowanie w aspekcie karnym do postępowań zaklasyfikowanych jako nadzwyczajne w prawie krajowym, gdy sąd krajowy zostaje wezwany do rozstrzygnięcia zarzutu (§ 65). Skoro zatem ten etap postępowania karnego, tj. postępowanie kasacyjne lub wznowieniowe objęte jest gwarancjami zawartymi w Konwencji, to trzeba stwierdzić, że każde orzeczenie wydane przez skład Sądu Najwyższego, w którym uczestniczyli Antoni Bojańczyk i M. Siwek stanowi podstawę do złożenia skargi na podstawie art. 6 ust. 1 EKPC, zaś zważywszy na stabilną linię orzeczniczą ETPCz w tym zakresie, nie trudno stwierdzić, iż bardzo prawdopodobne jest wydanie orzeczenia na korzyść skarżącego, co najmniej w zakresie roszczenia odszkodowawczego wynikającego z pozbawienia strony skarżącej prawa do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC. Oddalenie wniosku o wznowienie postępowania przez sędziów A. Bojańczyka i M. Siwkę, ale także przez sędziego Marka Motuka, którego powołanie na urząd sędziego Sądu Najwyższego nastąpiło na wniosek tego samego niekonstytucyjnego oraz niespełniającego wymogów konwencyjnych organu, stanowiło niewątpliwie zamknięcie etapu nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest wznowienie postępowania, a obecne żądanie wznowienia postępowania o wznowienie postępowania należy postrzegać jako ostatnią możliwość do usunięcia wady zaistniałej w toku tego postępowania, zanim strona chciałaby skorzystać z prawa do skargi opartej na naruszeniu praw gwarantowanych w EKPC. Tak niewątpliwie trzeba postrzegać wniesioną inicjatywę.

Podsumowując, Sąd Najwyższy uznał, że w konsekwencji ujawnienia w tej sprawie na etapie postępowania o wznowienie postępowania uchybienia o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., konieczne jest wznowienie tego postępowania, co z kolei implikowało uchylenie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2021 r., IV KO 92/21, w całości i przekazanie wniosku obrońcy skazanego z dnia 26 lipca 2021 r. do ponownego rozpoznania w postępowaniu wznowieniowym. W ramach tego ponowionego postępowania, poza samym wnioskiem obrońcy

opartym o podstawę *propter nova*, możliwe będzie rozważanie przez Sąd Najwyższy sygnalizowanej przez P. B. w jego piśmie z dnia 13 maja 2024 r. kwestii wystąpienia na etapie postępowania przez Sądem drugiej instancji bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a związanej z udziałem w składzie Sądu Apelacyjnego w Katowicach sędziego delegowanego.

Nie może przy tym budzić wątpliwości, że w powtórnym postępowaniu konieczne jest podjęcie czynności pozwalających na uniknięcie tożsamego, jak w dotychczasowym postępowaniu o wznowienie postępowania, uchybienia.

[J.J.]

[ms]

Tomasz Artymiuk    Andrzej Tomczyk    Marek Pietruszyński